

Seni Kurtaracađım

Evren Buda

BİRİNCİ BÖLÜM

DAMLA

Yüzünü hiç görmediğim ama varlığına kapıldığım bir adama kendimi teslim etmek üzere bir otelin odasındayım. Ellerim ve gözlerim bağlanmadan önce otel odasının ortasında küçük, siyah bavulumla kalakalmış, karnımı ağrıtan tereddüde pes diyerek kaçıp gitmemek için zor tutuyorum kendimi.

Haftalardır *mail*'leşiyoruz. Enes'e almak istediğim hediye için forumda açtığım konuya, özel mesajla cevap verdiğinde konuşmamızın bizi bu noktaya getireceğini asla tahmin edemezdim. Gönderdiğin mesajı okudukça, kullandığın dil, seçtiğin sözcükler, kendini ifade gücün ve detaycılığın; seni, kuşkularımın çekmeye çalıştığı sıgılıktan çok daha derinlere taşıyor.

Mesajlarımda Enes adından bahsettikçe, detaylara olan hâkimiyetine rağmen, "Enes kim?" diye hiç sormadın. Sen sormadıkça ben de daha çok merak et diye, kendimce bir inatlaşmayla kim olduğunu söylemedim. Oysa senin için bu durumun merakla ilgisi yokmuş. Erkek arkadaşım Enes, eşim Enes, erkek kardeşim Enes, çocuğum Enes, en yakın arkadaşım Enes... Sen bu bilgidен isteyerek uzak duruyordun.

Şimdi burada durmuş, daha önce hiç görmediğim bir adamla sevişmeye hazırlanıyorum, bu bilinmezlik beni yalnızca kaygılandırmıyor, heyecanlandırıyor da.

İçinde bulunduğum oda, sarının ve kahverenginin dikkat çekmek istemeyen tonlarıyla ve dışarı çıktıktan sonra anımsanmayacak, niteliksiz eşyalarla döşenmiş. Renkler

ve eşyalar kimsenin nefretini ya da sevgisini kazanmayacak, kimseyi mutlu ya da rahatsız etmeyecek biçimde seçilmiş. Oda, sanki gerçekte kim olduğunu anlamamam için bir köşede boynunu eğmiş, benden gözlerini kaçırarak saklanıyor.

Camlar, çerçevelere uyumlu koyu renk filmle kaplı. Dışarıdan görülmeyeceğimizi biliyorum ancak dış dünya ile aramıza set çekmek için perdeleri kapatıp girişteki dolap kısmına doğru gidiyorum. Odadaki loş ışıktaki soyunmaya başlıyorum. Trençkotumu portmantoya asıyorum. Yüzüğüm ve küpelerim dahil, giydiğim her şeyi çıkarıp dolaba yerleştiriyorum. Üzerimde eskiden kullandığım, şu andan öncesinin izini taşıyan hiçbir eşya kalmıyor.

Yatağın ayakucuna oturup bavulu açmadan önce mini bardaki küçük kırmızı şaraplardan birini alıyorum. Fazla soğumuş, ekşi şarap tadı yüzüme şımarık bir memnuniyetsizlik getiriyor. Suni bir rahatlamaya kapılmamak için bir yudum daha alıp şişeyi çalışma masasının altındaki çöp kutusuna atıyorum.

Bu özensizce seçilmiş şarabı, buzdolabına geri koymama gerek yok, çünkü içmek istemeyeceğini biliyorum. Senin hakkında bildiğimi fark ettiğim bir parçan, tedirginliğimi tamamen ortadan kaldırmasa da azaltıyor; bundan fazlasını tanımaya da henüz hazır değilim.

Odanın ortasında beni bekleyen küçük, siyah bavulu açacakken dönüyorum ve trençkotumu portmantodan alıp dolabın içine koyuyorum. Dediğin gibi içinde geçmiş zaman yüklü bir nesnenin, hayaletmişçesine huzurumuzu kaçırmasına izin vermiyorum.

Sıra küçük, siyah bavulumu geliyor. Kararlaştırdığımız gibi bavulun içinde ne olduğunu ve seni nasıl bir kadının bekleyeceğini yalnızca bu kapıdan girdiğinde öğrenebileceksin.

Bavulun kapağını açtığımda küçük oyunumuzu oynarken yazı tura attığım para, kalın vizon rengi perdelelerin arasından sızan gün ışığını yansıtıyor. Otel odasında kimin bekleyeceğini, kimin ziyaretçi, kimin ağırlayan olacağına karar vermek için yazı tura atarak seçimi kadere bırakmamız adil bir yoldu.

Parayı bavuldan alıp tekrar havaya atıyorum ve sol avcumu içindeki parayla sağ elimin üstüne kapatıyorum.

Bir yanım bu adaletli seçime ürkekçe itiraz ediyordum.

Bu sonucu bütünüyle kabullenememiş olmamın nedeni yalnızca seninle değil, seni bekleyen kadınla da ilk defa karşılaşacak olmam. Eğer tekrar seçme şansım olsa yine bu odada bekleyen mi olmak isterdim, yoksa kapının dışındaki mi, bilmiyorum.

Rolleri kader dağıtmış olsa da içeriğini sen belirledin. Odada bekleyecek kişinin gözleri bağlı olacaktı ve diğeri çıkarana kadar o bağ açılmayacaktı. Yani bekleyen kişi, yaşadığı hiçbir şeyi izinsiz görmeyecekti. Odadaki kişi, kendini ifade etmek için hazırlanma sürecini istediği gibi değerlendirebilirdi. İki kişi de daha önce hiç kullanmadıkları, yalnızca o ana ait olacak eşyalar getireceklerdi yanlarında.

Odadaki kişi olmayı içten içe istesem bile, bu rolü seçemeyecek kadar korkaktım, hâlâ da korkuyorum. Bu çekingenliğimin bir yarısı sana ait belirsizlikse, diğer yarısı da, dediğim gibi, burada seni bekleyen kadınla ilk defa tanışacak olmam.

Karanlık, ışığı yansıtmayan bir aynaya bakar gibi bavuldaki kadına tekrar bakıyorum ve o da eşyaların arasından gözkapaklarını açıp gözlerimin içine bakıyor. Panik yapmamaya gayret ederek kısık bir sesle, “Merhaba” diyorum ve onu serbest bırakmak için üzerini örten eşyaları bavuldan çıkarıyorum.

İç çamaşırlarım, jartiyerim, *bodystocking*'im ve diğer parçalar henüz paketli, etiketleri üzerlerinde; yalnızca bavulda gizlenen kadına aitler.

Belime siyah deri, ince şeritleri kadife kaplı bir korse takıyorum ve aynanın karşısına geçiyorum. Henüz bavulda kalan, giymediğim eksik parçaların boşluğundan oluşan bir tatminsizlik hissediyorum, daha önce hissetmediğim türde bir tatminsizlik.

Eksik parçaları tamamlamam lazım.

Aynada gördüğüm bütünlükte bir uyumsuzluk var sanki. Huzursuzlanıyorum. Bu kadar çok parçayı, bu kadar değişik kumaş türünü birbirine yakıştıramıyorum. Saten, dantel, tül, kadife, deri, ucu kaçırılmış bir yemek tarifi gibi karşımda karman çorman duruyorlar. Aklımda kusursuzca bir araya getirmeye çalıştığım bu detaylar sanki benim kontrol edebileceğimden fazlaymış gibi. Oysa bu tarifin her parçası kıvamında. Gözüm aynada gördüğüne alıştıkça, huzursuzluğum duruluyor. Belki de sorun kıyafetimde değil. Belki yalnızca giydiklerimi kendime yakıştıramıyorum, biraz daha zamana ihtiyacım var.

Hayır, kendimi ucuz hissetmiyorum. Git gide hoşlanmaya başladığım bu kadını izlemeye devam etmek ve izlerken de bir sigara yakmak istiyorum. Kendimi çıplakken güzel ve seksi buluyorum ama kıyafetimin seksiliğine eklediği gücü inkâr etmem mümkün değil. Elde ettiğim bu yeni kudretle sana meydan okuyorum. Seni, sınırlarını zorlamak istiyorum. O kapıdan girdiğin an beni yatağın üzerinde gördüğünde kanının kaynadığımı, penisinin sertleştiğini ve beni bir an önce istediğini hayal ediyorum. Kendini bir müddet tutabilecek olsan da zorlanan iraden, bu meydan okumaya karşı kaybedecek mi, yoksa direnip o benzersiz detaycılığınla beni yavaş yavaş keşfedebilecek misin?

Hayali sigaramdan bir duman çekiyorum.

Son bir meydan okumam daha var kendime. Ayaklarımı, ellerimi ve ağzımı bağlamayı ve beni kendince keşfederken adım adım özgür bırakmanı istiyorum. Bu isteğimin tam olarak nasıl gerçekleşmesi gerektiği aklımda canlanmasa da bağları çözeceğin an gelene kadar senin çizdiğin yolda ilerlemeye hazırım. Göz bağımlı ve ipleri bavuldan alıp yatağın üzerine koyarken kapı kolu hareket ediyor; biri odaya girmeye çalışıyor.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hızla atıyor. Ense kökümünden beynime bıçak gibi bir ağrı saplanıyor. Vücudumda çılgınca pompalanan kanın sıcaklığını yanaklarımda hissediyorum. Gözlerim kararıyor. Ellerim, ayaklarım titriyor. Hazır değilim. Belki asla tam olarak hazır olabileceğim bir şey değil bu; şu anda ise hiç hazır değilim. Lanet olsun sana, böyle kafana göre erken gelmiş olamazsın! Bütün her şeyi bırakıp kaçıp gitmek ya da banyoya saklanmak istiyorum. “Defol git!” diye bağırarak istiyorum ama sesim çıkmıyor. Çılgınlık atamadığım, koşamadığım, kaçamadığım, uyanamadığım kâbuslardan birini yaşıyorum.

Dağılmak üzereyim.

“Oda Servisi!”

Sesim bana yaşattığı şokun öfkesiyle çatallaşarak, kat görevlisi kadını kovalarcasına yüksek çıkıyor.

“Gerek yok!”

Korkum herhangi birimizin bu odada öldürülmediği, hayatın devam ettiği yerde başlıyor. Birbirimizi duyumsadığımız an her şey çözülebilir. Zihnimizde yaşadıklarımız, gerçeklikte eriyip yok olabilir. İçeri girip benimle karşılaştıktan bir-iki dakika sonra odayı hızlıca, kaçarak terk edişin ya da benim birkaç dakika sonra sessizce, bir açıklaması olmadan kalkıp üstümü değiştirmeye başla-

mam aklımda canlanıyor. Kötü ihtimaller içimi sızlatıyor. Kötü ihtimallerden uzak durmaya çalışarak harika bir şeylerin yaşanma ihtimalini bir kenara atamam. Almam gereken risklerin farkındaydım ve hâlâ bunları taşıyacak kadar güçlüyüm.

Buluşma öğleden sonra saat birde; gözlerimi bağlamak için on altı dakikam var. Ayaklarımı yana alıp katlanmış bacaklarımla yatağın ortasına oturuyorum. Planlarda küçük bir değişiklik yapıyorum ve gözlerimi karar verileden daha erken bağlıyorum. Kuruntularıma gem vuruyorum ve karanlığın içinde hızla akan düşüncelerimi dizginleyebiliyorum. Bir-iki dakika sonra daha yavaş düşünmeye başlıyorum. Nefes alışverişlerim de düşüncelerimin ağırlaşan temposuna ayak uyduruyor. Rahatlıyorum. Boynumdaki kasların gevşemeye başladığını hissedebiliyorum. Olasılıklardan kurtulup boşluğa bırakıyorum kendimi. Ani bir düşme hissi içimi zıplattıyor, kısa sert bir nefes alıyorum. Bir nefes sonra artık düşmüyorum ve gökyüzüne egemen bir kartal gibi boşlukta süzülüyorum.